

Gülerken Ağlamak 17 Ve Son Bölüm

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 30 Mayıs 2011

Mukaddes hanımın vefatından sonra, Kerim ve ailesi küçük abla Zehra ile birlikte yaşamaya başladılar.

Annelerinin yokluğuna alışmak hepsi için çok zor olmuştu. Ama hayata yine bir yerinden tutunmak zorundaydılar.

Kerim eğer Türkiye'de yaşamaya devam edeceklerse, mutlaka bir iş bulmalıydı. Aksi halde sadece Zehra'nın emekli maaşı ile geçinmek zorunda kalacaklardı.

Bu durum her ne kadar belli ettirmese de, hem Zehra için çok zor olacak. Hem de Kerim özellikle minik yavrusunun ihtiyaçlarını karşılayamayacak, ona iyi bir gelecek hazırlayamayacaktı.

Kırgızistan'da ki iflastan sonra, elinde sermaye yapacak bir para da kalmamıştı. Sadece bankada, belki tekrar Avusturalya'ya dönmek zorunda kalırım, düşüncesi ile ayırdığı para duruyordu.

Bir iki ay sonra iyi kötü bir iş bulmuştu, ortopedik ayakkabı üreten bir firmada, çevirmen olarak işe başladı. Tam umutlanmaya başlamıştı ki, altı ay sonra işten çıkardılar.

Türkiye'de şanslı bir türlü tutmuyordu. Fabrikaları dolaştı, Turizm şirketlerine başvurdu. Ama bir türlü yeniden iş bulamadı.

İki ay sonra işten çıkarıldığı firma tarafından yeniden çağrıldı. Tekrar orada işe başladı. Fakat bu işe güveni kalmamıştı.

Tek çarenin yeniden Avusturalya'ya dönmek olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bu düşüncesini kardeşleri ile ve eşi Almila ile de paylaştı.

Ablaları ve ağabeyi ne git diyebilirdi, ne de gitme diyebilirdi. Eşi Almila ise Türkiye'de çok mutlu olsa da, gitmenin daha mantıklı olduğunu düşünüyordu.

Sonunda karı, koca gitmeye karar verdiler. Almila için vize almak çok kolay olmadı. Ancak altı ay sonra her türlü işlemlerini tamamlamışlardı.

Kerim Avusturalya'yı arayarak Yunanlı patronuna durumu bildirdi. Kendisine yeniden iş verip veremeyeceğini sordu.

Bu defa şansı yardım etmişti. Yunanlı patronu taksi filosundaki araç sayısını yüz kırka çıkarmış, bu araçların çoğunda Vietnamlı göçmenler çalışmaya başlamış, ancak Avusturalya hükümetinin almış olduğu bir kararla Vietnamlı işçilerin bir çoğuna iş yasağı konmuştu.

Bu nedenle patronunun arabalarının bir bölümü şoförsüz kalmıştı. Kerim'e hemen gelmesini söyleyen patronu onlara ev de bulacağına sözünü vermişti.

İki bin on bir yılının Şubat ayında Kerim bu defa eşi ve kızı ile birlikte tekrar Avusturalya'ya döndü.

Yunanlı patron, bütün sözlerini tuttu, önce onlara bir ev kiraladı, kendi evinde kullanmadığı bir çok eşyasını Kerim ve ailesine verdi.

Almila'ya Avusturalya hükümetince işsizlik maaşı bağlandı. Kerim ise hemen takside işe başladı. Küçük Nur ve Almila yeni bir dünya ile tanıştılar.

Belki Türkiye'yi ve ailelerini çok arıyorlar ama her şeye rağmen şimdi çok mutlular.

Artık bu mutlu birliktelikleri ve minik yavruları, Kerim ve Almila'yı hayata bağlayan en büyük etken. Geleceğe umutla bakıyorlar.

En büyük emelleri Türkiye'de yaşayacak, bir iş kuracak kadar birikim yaparak vatana dönüp minik Nur'u çok iyi bir şekilde yetiştirmek.

Şimdiden onun eğitimine başladılar bile, annesinden Kırgızca ve Rusça, babasından ise Türkçe ve İngilizce öğreniyor.

Türkiye'dekiler ise kısa sürede onları özlediler. Telefonda minik yeğenlerinin sesini duymak ve mutlu olduklarını bilmek ise en büyük tesellileri..

Kerim "İçimizden biriydi" bir çoğumuzun hayatı boyunca yaşadıklarını yaşadı.

Zor bir çocukluk ve gençlik dönemi geçirdi. Ama hep yaşama bir yerinden sarıldı. Sonunda da kendine yepyeni bir hayat kurdu.

Gülerken ağlamalar, hayatın bir parçası.

Gülmeler kader olsun, ağlamaksa sırcası.

Mutluluğun resmini, çizmek çok zor olsa da.

Hayata tutunmayı, çizsin ressam fırçası.

Kâh ağlaya, kâh güle, geçecek bu ömürler.
Her nefeste beklenmez, şu dünya da ödüller.
Bazen gözyaşı olup, elem bizi sarsa da.
Gülümseyin hayata, açsın yüzler de güller.

Kerim'in hikâyesi, yaşamdan kesitlerdi.
İşte mutluluk derken, ardından hüznü verdi.
Güldürürken ağlattı, inanmak zor olsa da.
Attığı kahkahalar, acının eseri idi.

Gülümseyen bir hayat, çizmek ellerimizde.
Bu iş beyin de bitmez, sırrı yüreğimizde.
Umutlar tükenmesin, gözler de yaş olsa da.
Güneşe koşmalıyız, insanlık varsa özde.

"Gülerken ağlamak, ağlarken gülmek" hayatın birer parçası, Kim bilir? Belki de insanoğlu, acıyı tadıp ağlamayınca, gülmenin de tadına varamıyor.

Önemli olan hayatın farkına varmak ve her ne yaşarsak yaşayalım umudumuzu yitirmemek.

Umuda, hep umuda...

Bitti.